

РЕШЕНИЕ

№ 7100

гр. София, 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 25.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9979** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба Вх. № 31579/09.10.2020г. по описа на АССГ, изпратена ведно с административната преписка от НАП и жалба Вх. № 53-04-660/20.08.2020г. по описа на НАП-Дирекция ОДОП, [населено място], на „Н. груп“ Е., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от Управителя В. Р., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221119002217-091-001/19.02.2020г. издаден от Руска Р. Б. на длъжност „началник сектор“-орган възложил ревизията и Е. М. И.-Г.- на длъжност „главен инспектор по приходите“-ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция ОДОП - [населено място] при ЦУ на НАП, с който на дружеството е начислено ДДС за довносяне, за периода 01.06.2018г.-31.12.2018г., в общ размер на 785 648.92 лева и лихви за забава в общ размер на 105 089.75 лева.

„Н. груп“ Е. в жалбата, в съдебно заседание и подробни писмени бележки, чрез процесуалния си представител адв. Е. П., оспорва отказаното право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС, във връзка с доставка на стоки по фактури от доставчиците: [фирма], ЕИК:[ЕИК] и [фирма], ЕИК:[ЕИК]. Излага съображения за незаконосъобразност на акта, поради необоснованост и неправилно прилагане на материалния закон. Намира, че в хода на ревизионното производство са събрани

достатъчно доказателства, които обосновават извод за реалност на доставките. Сочи, че изводите на ревизиращите органи са немотивирани и необосновани, като твърди, че са събрани достатъчно писмени доказателства и първични счетоводни документи, удостоверяващи реалност на доставките и последваща реализация. Твърди, че установената по отношение на преките доставчици невъзможност за контакт с техни предходни доставчици по веригата, както и дерегистрацията им по ЗДДС, не е самостоятелно основание за отказ за приспадане на данъчен кредит. Според жалбоподателя, произходът на стоките е установен с договори и съпровождащи счетоводни документи при прекия доставчик.

По отношение на допълнително начислен ДДС, за м.11/2018г., по твърдения за реализирани, но неотчетени В. от доставчиците: “С. А. S.”, VIN: RO8915840 и “А. R. T. S.”, VIN: RO14498119, в общ размер на 6871.62 лв., в жалбата се твърди необоснованост на изводите за липса на реалност на доставките и на твърденията за данъчна измама и фиктивност на сделките, както по отношение на доставките за ревизирувания период, така и по отношение на последващите такива по ВОД към “D. OU”, VIN:EE102053227, с място на доставките Е..

Р. акт се оспорва и в частта относно извършената корекция на данъчния кредит за м. 09.2018г., в размер на 3624.07 лева, по протокол № 170/25.09.2018г., по В., с доставчик: „S. M. S.A.“, VIN: EL094035988.

Не се претендират съдебно-деловодни разноски.

Ответникът - Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. В., в съдебно заседание и писмено становище, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Исква от съда да отхвърли жалбата като потвърди изцяло оспорения ревизионен акт. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-2222119002217-020-001/05.04.2019г., изменена със ЗИЗВР №Р-2222119002217-020-002/30.07.2019г., редовно връчени, с които е възложена ревизия на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от Управителя В. Р. и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], сервиз Т., за определяне на задълженията по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 01.06.2018г. до 31.12.2018 г. Цитираните заповеди са издадени от Руска Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД

на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221119002217-092-001/31.12.2019г., изд. от Е. М. И.-Г.- на длъжност „главен инспектор по приходите“- Ръководител на ревизията и М. А. К.-на длъжност „главен инспектор по приходите“, връчен надлежно по електронен път на 20.01.2020г. Срещу ревизионния доклад не е подадено възражение по реда и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с издаването на Ревизионен акт /РА/ №Р-22221119002217-091-001/19.02.2020г. издаден от Руска Р. Б. на длъжност „началник сектор“-орган възложил ревизията и Е. М. И.-Г.- на длъжност „главен инспектор по приходите“-ръководител на ревизията. Същият е връчен надлежно по електронен път на 10.03.2020 г. Актът е обжалван в неговата цялост с жалба вх. № 53-06-3069/19.03.2020г. по описа на НАП, ТД на НАП-С., в срока и по реда на чл. 152 от ДОПК / л. 203- 231 от делото/. В срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК решаващият орган-Директорът на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., не се е произнесъл по обжалването на ревизионния акт по административен ред; не е сключено споразумение за удължаване на срока за постановяване на решение в административното производство /изрично удостоверено от ответната страна-писмо л. 239 от делото/, поради което и законоустановения срок за произнасяне на компетентния административен орган по чл.155, ал.1 от ДОПК е изтекъл на 25.05.2020г., поради което съдът приема, че Ревизионен акт /РА/ №Р-22221119002217-091-001/19.02.2020г.е мълчаливо потвърден.

Като резултат от проведеното ревизионно производство, за отделните данъчни периоди: м. 06.2018г.; м. 07/2018г.; м. 08/2018г.; м. 09/2018г.; м. 10/2018г.; м. 11/2018г. и м. 12/2018г., с оспорения РА са определени допълнително задължения по ЗДДС общо в размер на 785 648.92 лева и лихви за забава в общ размер на 105 009.75 лв.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, ведно със Заповед № РД-01-803/07.06.2014г. на Изп. Директор на ТД на НАП-С. и доказателства на хартиен и магнитен носител, удостоверяващи валидността на електронните подписи и електронните връчвания на документите в ревизионното и административно производство. Съдът не констатира нарушения на административнопроизводствените правила, обосноваващи незаконосъобразност на акта на това основание

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 5, във вр. чл. 156, ал.4 от ДОПК срещу РА, който е обжалван в цялост, по административен ред, поради което се явява процесуално допустима.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

С оглед направените по-горе констатации, настоящият съдебен състав намира, че Ревизионен акт /РА/ №Р-22221119002217-091-001/19.02.2020г. издаден от Руска Р. Б. на длъжност „началник сектор“-орган възложил ревизията и Е. М. И.-Г.- на длъжност „главен инспектор по приходите“-ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция ОДОП - [населено място] при ЦУ на НАП, е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, и чл. 119, ал. 2, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия .

Р. акт съдържа разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, същият представлява неразделна част от РА.

Съдът счита, обаче, че оспореният акт, макар формално да съответства на утвърдения образец, по смисъла на чл. 120, ал.3 от ДОПК, и да притежава част, наименувана “Мотиви за издаване“, в действителност не съдържа правни и фактически основания по смисъла на чл. 120, ал.1, т.5 от ДОПК, във вр. чл. 59, ал.1, т.4 от АПК. Същият не съдържа самостоятелни мотиви, а препраща към изложените в ревизионния доклад обстоятелства, както и направените фактически и правни изводи в него.

Действително, трайната съдебна практика, основана на незагубилото значение Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 година на ОСГК на ВС, допуска мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако последният е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за неговото издаване. (т. III). Тъй като ревизионният доклад съдържа подробно изложение както на фактите с позоваване на конкретни документи от преписката, така и на фактическите и правни изводи на ревизиращите, с посочено основание за облагане и размер, настоящият състав приема, че мотивите, по които са определени задълженията в диспозитива на ревизионния акт се установяват от ревизионния доклад.

Съдът намира, че въведеното в чл. 120, ал. 1, т. 5 от ДОПК изискване за мотиви на ревизионния акт предполага излагане на конкретните съображения за неговото издаване, свързани с установените в ревизионното производство факти и посочване на предвидените в хипотезата на правната норма последици, които издателят на акта свързва с настъпването на тези факти. Както изобщо при административните актове, и в ревизионните такива, мотивирането има за цел да доведе съображенията на органа да издаде акта със съответното съдържание до знанието на адресата, с цел упражняването на правото на защита срещу него, както и до знанието на горестоящия административен орган или съда, за да позволят инстанционната му проверка. Посоченото изискване е императивно и макар ревизионният доклад да е неразделна част от РА, не може да замества мотивите на РА. / В този см. Решение №6711 от 05.06.2008 г. по адм. д. № 3750 / 2008.г. на ВАС/.

Допуснатото нарушение обаче води до незаконосъобразност на РА, но не и до неговата нищожност. Това е така, тъй като мотивите не съставляват волеизявлението

на органа, поради което дори пълната им липса, макар безспорно да затруднява защитата на адресата и проверката за законосъобразност на акта, не може да доведе до нищожност, а до незаконосъобразност на акта. Последната обаче, не може да бъде самостоятелно основание за отмяна на оспорения РА. / Вж Решение № 14823 от 01.12.2020 г. по адм. д. № 8384/2020 на ВАС/. В тази връзка, съдът съобрази, че в производството за установяване на публични задължения, органите не действат по целесъобразност, а съдът всякога, при отмяна, действа като инстанция по същество, по аргумент от чл. 160, ал. 4, вр. ал. 3 от ДОПК.

Ето защо, съдът счете, че следва да реши делото като съобрази законосъобразността и обосноваването на РА, въз основа на фактическите и правни констатации от приложения ревизионен доклад, доколкото последният е неразделна част от РА. Съдът взе предвид, че Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221119002217-092-001/31.12.2019г. е редовно връчен и че е налице идентичност по отношение на установения размер на ДДС, по смисъла на чл. 118, ал.1, т.1 от ДОПК и чл. 117, ал. 2, т.8 от ДОПК.

Установените задължения за довносяне на ДДС, съгласно констатациите и изводите на ревизиращите органи в РД, са в резултат на :

I.непризнато право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС, поради липса на реалност на доставки на стоки /продукти на „А.“ /компютри, смартфони, таблети и музикални плейъри/, за които е прието, че не са налице предпоставките и основанията по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т.1 от ЗДДС, във вр. чл. 6/9 от ЗДДС и чл. 25 от ЗДДС, по фактури, издадени на жалбоподателя от доставчиците: [фирма], ЕИК:[ЕИК] и [фирма], ЕИК:[ЕИК], за ревизираните периоди;

II. допълнително начислен ДДС, поради непризнато право на приспадане на данъчен кредит за м.11/2018г., по твърдения за „укрити“, вътрешно общностни придобивания /В./ от доставчици от държава-членка на Европейския Съюз /Румъния/: “С. А. S.”, VIN: RO8915840 и “А. R. T. S.”, VIN: RO14498119, въз основа на липсата на издадени протоколи по реда на чл. 117, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗДДС за съответния данъчен период, при констатирани разминавания на данни от V.-системата за обмен на информация;

III. корекция на данъчния кредит за м. 09.2018г., в размер на 3624.07 лева, по протокол № 170/25.09.2018г., по В., с доставчик: „S. M. S.A.“, VIN: EL094035988, за който В., ревизиращите са приели, че е налице повторно отразяване в Дневника за покупки.

Р. доклад съдържа съображения и констатации по отношение на извършени и декларирани от страна на ревизираното лице [фирма], ЕИК:[ЕИК], вътрешно общностни доставки /ВОД/, по смисъла на чл. 7 от ЗДДС, към купувача: “D. OU”, VIN:EE102053227, за данъчни периоди: м. 07/2018г; м. 09/2018г.; м. 12/2018г., в общ размер на ВОД с данъчна основа 2 694 733 лв. и ДДС 0.00 лв. Същият, в част „Установени факти, обстоятелства и доказателства за тях“, съдържа констатации и изводи за липса на реалност на тези доставки на мобилни апарати и технически средства към Е., твърдения за „фиктивност“ и по същество наведени съображения за участието на ревизираното лице в данъчна измама. Съдът констатира, че същите не са предмет на предложения по смисъла на чл. 117, ал.1, т. 8 от ДОПК в РД и не са обект

на допълнително установен размер на облагане с ДДС, в разпоредителната част на РА, по чл. 120, ал.1, т. 6 от ДОПК, поради което прави извод, че тези установявания в процесния случай са относими само и единствено по отношение доказване наличието на последващи доставки от страна на ревизираното лице, във връзка с осъществяваната от него икономическа дейност.

По делото е установено и не е спорно между страните, че жалбоподателят е данъчно регистрирано лице, в т.ч. по ЗДДС. Установено е в хода на ревизионното и съдебно производство, че организацията на счетоводството на ревизираното лице обхваща пълно, хронологично и аналитично регистриране и съхраняване на информацията от първичните документи, като същото е водило текущо счетоводно отчитане в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството. Формата на счетоводството осигурява синхронизирано хронологично и систематично (аналитично и синтетично) счетоводно отчитане. Съгласно чл. 124 от ЗДДС, се водят регистри /дневник за покупките и дневник за продажбите/, които отговарят на чл. 113 от ППЗДДС. Счетоводната отчетност е организирана съобразно изискванията на този закон и на база Н..

Относно материалната законосъобразност на оспорения акт:

I.1.По отношение отказаното право на данъчен кредит по фактури с доставчик: [фирма], ЕИК:[ЕИК]:

Ревизиращите органи са приели, че не е налице реалност на доставките от прекия доставчик на ревизираното лице [фирма], ЕИК:[ЕИК], за данъчен период м. 06/2018 г. по 10 бр. фактури, обективирани в табличен вид /т. 1 от РА, л. 127-128 от делото/; за данъчен период 07/2018г., по 9 бр. фактури, обективирани в табличен вид /т.2 от РА, л. 128 от делото/; за данъчен период 08/2018г., по 9 бр. фактури, обективирани в табличен вид /т.3 от РА, л. 129 от делото/; за данъчен период 09/2018г., по 15 бр. фактури, обективирани в табличен вид /т.4 от РА, л. 129-130 от делото/.

По отношение на прекия доставчик, ревизиращите органи са изпратили искане за предоставяне на документи и обяснения от 07.06.2019г. ИПДПОЗЛ е получено на 07.06.2019 г. Представени са в срок договор с ревизираното лице, обратна ведомост, договори с предходен доставчик [фирма], както и писмени обяснения, във връзка с реалното осъществяване на търговската кореспонденция, с предаването на стоките-предмет на спорните доставки-мобилни устройства, мобилни апарати, техния вид и обем, приемо-предавателни протоколи; заявки за доставки; фактури от предходния доставчик [фирма], главна книга на Сч. Сметки 702, 411, 401, 304; обратни ведомости, декларации за предадени стоки /Приемо-предавателни протоколи/ с ревизираното лице. Тези доказателства не са оспорени от страните по делото. Спорните фактури са осчетоводени, съгласно изискванията на ЗСч., заведени са в Дневниците за покупки и продажби при ревизираното лице и при прекия доставчик. В приложените по делото фактури е налице идентификация на процесните мобилни устройства и технически приложения, по вид и размер.

Пред съда са представени и приети извлечения от банкови сметки на ревизираното дружество [фирма] в Банка Д. АД, удостоверяващи извършени плащания по банков път към контрагенти на ревизираното лице, удостоверяващи по вид и обем, извършени плащания, по процесните доставки към прекия доставчик [фирма], за процесните периоди /л. 251-310 от делото/. Представени са и извлечения от плащания в последващи периоди, във връзка с доставки в процесния период, както и такива извън обхвата на ревизията. Последните, макар и да не установяват плащания по конкретните доставки за ревизирания период, представляват косвено доказателство, установяващо трайността на търговските отношения между ревизираното лице и [фирма], ЕИК:[ЕИК].

За да постановят отказ от признаване правото на данъчен кредит по ЗДДС, по отношение на доставките от [фирма], приходните органи са приели, че е налице липса на реалност на посочените по-горе доставки от Л. - Ф. А.“ Е., въз основа на това, че не може да бъде установен и проследен произхода на процесните стоки, доколкото предходният доставчик на [фирма] - [фирма], не е предоставил исканата информация, не е открит на адреса, посочен за кореспонденция с НАП, и е deregистриран по ЗДДС, считано от 12.10.2018г., по инициатива на НАП. Ревизиращите органи са установили, че дружеството-предходен доставчик е регистрирало в Дневник продажби доставките към [фирма] /л. 123-125 от делото; л. 42-44 от РА/. Същите са счели, че доколкото не са налице данни за произход на стоките при предходния доставчик [фирма], както и поради неоткриването на последния, че изисканите доказателства не съществуват и не може да бъде установен произхода на стоките при предходния доставчик на прекия доставчик на ревизираното лице. Ето защо са приели, че е налице „фиктивна“ доставка, т.е. липса на реалност на спорните доставки.

1.2. По отношение отказано право на данъчен кредит по фактури с доставчик: [фирма], ЕИК:[ЕИК]:

Ревизиращите органи са приели, че не е налице реалност на доставките от прекия доставчик на ревизираното лице [фирма], за данъчен период 10/2018г. по 9 бр. фактури, обективирани в табличен вид / т. 5 от РА, л. 130-131 от делото/; за данъчен период 11/2018г. по 8 бр. фактури, обективирани в табличен вид / т. 7 от РА, л. 131-132 от делото/; за данъчен период 12/2018г. по 8 бр. фактури, обективирани в табличен вид / т. 8 от РА, л. 132-133 от делото/.

В хода на съдебното производство са изискани документи и писмени обяснения от страна на прекия доставчик [фирма], ЕИК:[ЕИК]. От страна на дружеството са представени писмени обяснения, удостоверяващи начина на осъществяване на търговската политика, покупка и продажби за процесния период. Представени са Договор за покупко-продажба на А. продукти с ревизираното лице от 28.09.2018г., индивидуализирани по вид и качествени характеристики, оферти, заявки, декларации за приемане на стоките-предмет

на продажбите, процесните фактури; Договор за покупко-продажба от 08.10.2018 г. с предходен доставчик [фирма], запитвания, оферти до предходния доставчик, фактури с доставчик [фирма], главна книга на Сч. сметки 702, 411, 401, 304; банкови извлечения за извършени плащания по спорните доставки.

За да постановят отказ от признаване на правото на приспадане на данъчен кредит по отношение на жалбоподателя, ревизиращите органи са приели, че независимо от това, че процесните доставки са удостоверени в дневник за покупки и продажби, както при ревизираното лице, така и при прекия и при предходния доставчик, са налице основания доставките да се приемат за нереални. Същите са счели, че по отношение на извършените банкови плащания към [фирма], от страна на ревизираното лице *„движението на паричните средства е фиктивно“*, поради това, че парите са теглени на А. същия ден, както и поради това, че в обстоятелствената част и мотивите на издаден в хода на извършвана ревизия на [фирма] РА № Р-22221419000690-091-001/11.11.2019 г., е прието, че доставките от [фирма], са *„фиктивни“*. Като допълнителен аргумент, е изложен фактът, че предходният доставчик [фирма], е регистрирано по ЗДДС от 22.10.2018 г. и дерегистрирано при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС- на 28.01.2019г.

В хода на ревизията не е извършвана проверка в счетоводството на дружествата - доставчик и предходен доставчик. Прието е, че поради неоткриването на адреса и непредставянето на исканите доказателства, за същите се счита, че не съществуват по отношение на предходния доставчик [фирма]. Предвид липсата на данни в масивите на НАП за извършване на покупки, е прието, че са налице данни само за продажби и че не е установен произхода на стоките, предмет на спорните доставки.

Отказът за признаване на правото на данъчен кредит на [фирма] по отношение на доставките по фактури от доставчиците [фирма] и [фирма], ЕИК:[ЕИК], е постановен на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Корижирани са декларирания резултати по ЗДДС, като са установени допълнителни задължения по ЗДДС.

Въз основа на установените по делото факти в хода на ревизионното и съдебното производство, съдът намира, че спорът по същество се свежда до материалната законосъобразност на РА / по отношение на доставките по т.1 и 2 на РД/, с оглед обосноваването на отказа на ревизиращия орган за възстановяване на данъчен кредит по посочените по-горе фактури и доставчици, с аргумент за липсата на реалност на осъществените доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, поради недоказан произход на стоките при предходния доставчик на прекия доставчик на ревизираното лице. Същевременно независимо от това, че не е изрично посочен като фактически състав в РД и РА, в РД са изложени доводи за заобикаляне на закона и създаване и използване на фактури с невярно съдържание, обективиращи

симулативни сделки, като са наведени твърдения, че жалбоподателят е следвало да знае, че е участвал в данъчна измама, Ревизиращият орган е направил извод, че не възниква правото на приспадане на данъчен кредит, съгласно чл. 68, ал.1 от ЗДДС.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят оспорва законосъобразността на този извод, като посочва, че доставките са реално осъществени, приети и заплатени по банков път, отчетени счетоводно, както е налице и извършването на реални и заплатени последващи доставки, във връзка с предмета на икономическата дейност на ревизираното лице. Посочва, че няма задължението да съхранява доказателства за произход на стоките от предходни доставчици, за тяхната действителна материалната и кадрова обезпеченост, както и че не може да му бъде вменено във вина неизпълнение на задълженията на доставчиците по данъчните закони, както и такава за действията им във връзка с deregистрация по ЗДДС. Същевременно излага, че е установено плащане по доставките, за което са представени надлежни извлечения за плащане по банков път, поради което и е установен факта на настъпването на данъчното събитие и на това основание, не може да бъде отказан данъчен кредит, а твърденията за фиктивност на сделките, заобикаляне на закона, симулация и участие в данъчна измама не са доказани и като такива, са необосновани.

По делото не се спори относно фактическите констатации, установени в ревизионното производство от ревизиращия орган. Същите се потвърждават и от представените в хода на съдебното производство доказателства. Не е предмет на спора и непредставянето на доказателства от предходните доставчици на преките доставчици на ревизираното лице, поради невъзможността да бъдат открити и/или непредставянето на исканите от ревизионните органи доказателства и обяснения във връзка с насрещните проверки.

Съдът намира, че в случая изводът за липса на установеност на произхода на стоките-предмет на доставката, се основава на невъзможността на ревизиращите органи да извършат реална проверка в счетоводствата на предходните доставчици, поради което са базирали изводите си изцяло на информационните масиви на НАП.

В хода на ревизионното производство безспорно са установени плащанията по банков път към преките доставчици по спорните доставки, индивидуализация на стоките, предмет на покупко-продажбата и тяхното предаване. По делото не се спори, а се установява и от събраните доказателства, че ревизираното лице-жалбоподател, е регистрирано по ЗДДС, води надлежно счетоводство, което отговаря на изискванията на ЗСч и международните счетоводни стандарти /СС/. Спорните фактури, отговарят на изискванията на чл. 114 от ЗДДС и чл. 7 от ЗСч, като съдържат всички изискуеми реквизити. Не са констатирани нередности относно воденето на счетоводството в ревизираното лице. Към всяка от спорните фактури, са

приложени договори, двустранно подписани декларации за приемането на стоките, /които съответстват по съдържание на приемо-предавателни протоколи/, като датата на която е приета стоката, следва да се приеме за данъчно събитие, по смисъла на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, съгласно която това е датата на която стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Установени са надлежни счетоводни записвания и подадени справки в НАП, от страна на всички доставчици на ревизираното лице за процесните периоди и по отношение на процесните фактури, в т.ч. и по отношение на извършване на плащанията по банков път.

Не се оспорват констатациите на РА, че поради невъзможността за проверка в счетоводствата на предходните доставчици, не може да бъде установен произхода на стоките по спорните фактури. Същевременно, обаче, както в ревизионното, така и в съдебното производство са представени достатъчно писмени доказателства: Договори, оферти, кореспонденция, фактури, установяващи по безспорен и категоричен начин произхода на стоките, предмет на процесните доставки.

Съдът намира, че изводът за липса на реална доставка следва да е резултат на оценка на установени факти от обективната действителност, т.е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти. Като такава тя подлежи на съдебен контрол, т. е. да бъде установено дали изводът за липса на реална доставка е изграден при правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени по време на ревизията. В този смисъл при обжалването на РА, не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като положителен и благоприятен за него факт, свързан с възникването на право на данъчен кредит, а и следва да бъде установено доколко изводът на органа по приходите за липса на реална доставка е логически и правно издържан.

По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е регистрирано по ЗДДС лице, което е организирано и водило текущо счетоводно отчитане в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и счетоводните стандарти. Формата на счетоводството осигурява синхронизирано, хронологично и систематично счетоводно отчитане. Установено е, за ревизирания период, че дружеството е реализирало последващи доставки във връзка с основната си икономическа дейност. Този факт, е безспорно установен в съдебното производство, именно въз основа на представените договори за продажба с "D. OU", VIN:EE102053227, фактури и документи, удостоверяващи плащания в полза на получателя по ВОД, установяващи последващи доставки съществени от [фирма], ЕИК:[ЕИК], към купувача: "D. OU", VIN:EE102053227, за данъчни периоди: м. 07/2018г; м. 09/2018г.; м. 12/2018г.

Съдът намира за необосновани изводите на ревизиращите органи за недействителност на тези ВОД, удостоверяващи последващи доставки по смисъла на ЗДДС, доколкото всички са съпроводени от надлежни транспортни

документи, ЧМР за приемане на доставките, осчетоводени са и са съпроводени от надлежни първични и вторични счетоводни документи. Изводите за невъзможност за реализиране на доставките до Е., противоречат на писмените доказателства по делото и като такива са недоказани и необосновани.

Съдът счита, че при така установените факти, ответникът е достигнал до погрешни и необосновани изводи за липса на реално получени доставки по фактурите, издадени от доставчиците на жалбоподателя [фирма], ЕИК:[ЕИК] и [фирма], ЕИК:[ЕИК], за процесните данъчни периоди. При анализа на правните норми, регулиращи правото на данъчен кредит, следва извод, че правото на приспадане на данъчен кредит е налице винаги по отношение на всяка доставка, за която са налице условията на чл. 68, ал. 1 и чл. 69 ЗДДС и липсват ограниченията на чл. 70 ЗДДС, ако това право е упражнено съобразно реда на чл. 71, ал. 1 ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, същото има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. Няма спор в теорията и практиката, че основното правило, въведено с чл. 63 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, възпроизведено в чл. 25 от ЗДДС, определя, че данъчното събитие, възниква на датата, на която услугата е извършена, като за данъчно задълженото лице, възниква задължение да начисли данъка, който става изискуем. В този смисъл е и практиката на СЕС, като в дело C-247/10 /C. v. H. / Комисия срещу У./, е посочено, че правото на данъчен кредит възниква с факта на данъчното събитие, независимо от това дали е налице плащане към доставчика по конкретната доставка. Директивата допуска държавите-членки да предвидят правила, дерогиращи изрично това правило, но доколкото такива липсват в националният ЗДДС, във връзка с конкретните доставки на стоки/услуги, следва да се приеме, че се прилага основаното правило за настъпване на данъчно събитие при доставката на стоката чрез факта на приемането и. Ограниченията на правото на приспадане на данъчен кредит са регламентирани в чл. 70, ал. 1, т. 1 - т. 6 ЗДДС.

В процесния случай, органите по приходите приемат, че не е налице реална доставка по смисъла на чл. 6 ЗДДС и че е налице обстоятелство по чл. 70, ал. 5 ЗДДС, т.е. че данъкът по процесните доставки на услуги е начислен неправомерно.

От събраните по делото доказателства в хода на административното и съдебното производство, съдът прави извод, че тези изводи на ревизиращите органи, се основават на неправилен анализ на установените при ревизията

факти. Приложените в хода на съдебното производство писмени доказателства опровергават изводите за липса на плащания по процесните фактури. Ревизиращите органи са направили извод, без да е анализирано в пълен обем наличието на доказателства при жалбоподателя и доставчиците, за реализирането на доставките и приемането на същите с надлежни документи, представляващи първични счетоводни документи, кореспондиращи напълно с надлежните счетоводни удостоверявания по фактурите, а именно представени договори, с предмет процесните доставки на услуги, приемане на стоките, чрез изричното удостоверяване в Декларации, съответстващи по съдържание на двустранно подписани приемо-предавателни протоколи, наличието на последваща реализация, свързана с осъществяваната от жалбоподателя по предмет независима икономическа дейност, надлежно установена и документално обоснована от страна на жалбоподателя, както и надлежни банкови плащания за доставките. В тази връзка, следва да се отбележи, че Законът не задължава получателя на стока, какъвто е жалбоподателят, да съхранява документи, представляващи договори за продажба, приемо-предавателни протоколи за произход на стоките от предходни на своя доставчик или на прекия си доставчик. Не може да бъде вменена в него вина липсата на първични документи, касаещи доставчика или негов предходен доставчик по веригата. В тази връзка следва да се посочи, че за установяване осъществяването на доставката на стоки, е достатъчно наличието на приемо-предавателни протоколи, удостоверяващи факта на приемането на стоката, които в конкретния случай са наименувани Декларации, представени по делото. Фактурите се съпровождат от първични документи, договори, извършени осчетоводени плащания по банков път.

Съдът намира, че липсата на възможност да се направи проверка при доставчиците и техни предходни доставчици, както и техни пропуски за надлежно осчетоводяване или отразяване на доставките, както и липсата на данни, посочено като основание за отказа в РА и РД, също не може само на това основание да обоснове отказ за признаване на данъчен кредит. Не може да бъде вменено във вина на жалбоподателя липсата на данни в масивите на НАП по отношение на конкретните доставчици, а още по-малко по отношение на действия/бездействия на техните предходни доставчици, както и тяхната служебна дерегистрация по ЗДДС, след процесния период.

В хода на ревизията от страна на ревизиращите органи, не са ангажирани доказателства, а това е в тяхна тежест, във връзка с наведените доводи за знание у ревизираното лице, че е участвало в данъчна измама или в умишлено поведение за заобикаляне на закона, единствено с цел постигане на данъчно предимство, както и такива удостоверяващи задължение на жалбоподателя за това знание. Тези правни термини, сами по себе си, не установяват юридически факти, обосноваващи тяхното наличие. Доказателства в този смисъл не са събрани от ревизиращите органи, не са анализирани, не са представени и в хода на съдебното производство. В тази връзка следва да се отбележи, че законът не допуска „презюмиране“ на тези

юридически факти, а изисква установяване с допустими доказателства и доказателствени средства и доказателствената тежест по отношение на тези факти е на ответната страна в производството.

Съдът счита, че облагането с ДДС не може да представлява санкция за технически и документални пропуски и спорове между доставчика и получателя на стоката, а още по-малко в отношенията с предходен доставчик. Органите по приходите са били длъжни в хода на ревизията да установяват безпристрастно фактите от значение за правата, задълженията и отговорността на задълженото лице и тези имащи отношение към установяване и събиране на публичните вземания. Това важи особено по отношение на доставчика [фирма], за когото необосновано и в противоречие с материалния закон, ревизиращите органи са направили извод за липса на реалност на доставките единствено като са се аргументирали с наличието на констатации в РА от друго ревизионно производство, без да са налице доказателства че същото е приключило с окончателен административен акт. В административното право и конкретно в данъчното право аналогията е недопустима, както и препращане към изводи и данни от други ревизионни производства, без да се съберат доказателства по отношение на конкретните спорни доставки.

На следващо място, по време на ревизията и на съдебното производство не бяха установени факти, от които да следва извод, че която и да е от процесните доставки не е свързана с облагаемата икономическа дейност на жалбоподателя, с осъществяването на позволена от закона цел - търговска цел-печалба, а прикрива друго съглашение, което да бъде определено като „фиктивна сделка“. От доказателствата по делото не може да се установи по безспорен и категоричен начин наличието на изкуствена правна конструкция. Необосновани и недоказани остават и наведените от ревизиращите органи твърдения за фиктивност, които по същество обосновават участие в данъчна измама, с единствената цел да се постигне данъчно предимство в полза на жалбоподателя. За да е налице такова данъчно предимство, съгласно мотивите на дело С-255/02 /Х. (Н.)/, по отношение на удостоверените доставки и свързаните с тях данъчни фактури и първични счетоводни документи, следва да е установено, че за всички участници в конкретните документираните доставки, е доказано намерение за създаването и използването на документите, единствено с цел заобикаляне на закона и постигане на данъчно предимство, като същевременно доставките не попадат в обхвата на независимата икономическа дейност на лицата и не са икономически обосновани. При всички случаи изграждането на такава симулативна конструкция на сделки с цел заобикаляне на закона и данъчна измама, следва да е безспорно установена въз основа на всички обективни данни, установени за конкретния случай, каквито не са събрани в хода на ревизионното и съдебното производство. В този смисъл са и мотивите по съединени дела С-354/03 /Оптиген (О.)/, С-355/02 /Фулкрум/ (F.)/ и С- 484/03 /Б. Х. С. (В. Н. S.)/. Съдът счита, че в случая доказателствата по делото не обосновават извод за намерение за увреждане интересите на обществото или на другата страна по

сделката. Не се касае за злоупотреба с право, тъй като не са установени данни, които могат да бъдат отнесени както към субективния, така и към обективния елемент на това деяние.

Съдът намира, че в хода на ревизионното производство не са събрани надлежни доказателства, че някоя от доставките по процесните фактури сочат на измама, по смисъла на правото на ЕС в областта на косвеното данъчно облагане. Доставчиците са потвърдили издаването на фактурите с включването им в дневниците си за продажби. Обстоятелството, че доставчик или негов подизпълнител не може да бъде открит, както и, че не е изпълнил свои законоустановени задължения във връзка с данъчно облагане и/или неплащането на осигуровки и/или данъчни задължения по тях, не може да обоснове отказ на правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя, при положение, че са изпълнени изискванията по същество. По решението на СЕС от 6 септември 2012г. по дело C-324/11 G. T., само когато данъчният орган представи конкретни улики за наличието на данъчна измама, Директива 2006/112 и принципът на данъчния неутралитет допускат съдът да провери въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства по случая дали самият издател на фактурата е извършил въпросната сделка. В този случай правото на приспадане може да бъде отказано, само когато данъчният орган установи въз основа на обективни данни, че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или друг стопански субект нагоре по веригата. Както се посочва в цитираната практика на СЕС, такова знание или злоупотреба от страна на самото данъчно задължено лице биха могли да са налице, ако се установи, че спорните услуги са извършени от персонала на друг стопански субект, различен от издателя на фактурата, или от друг подизпълнител, но се прикрива с измамна цел действителният доставчик на услугите или пък услугите са извършени от самото данъчно задължено лице със собствен ресурс, а фактурите се използват от него с измамна цел и неправомерно ползване на правото на приспадане. В настоящия случай, органът по приходите не е предоставил никакви обективни данни и доказателства за наличието на някое от посочените обстоятелства, за установяване извършването на услугите от самото данъчно задължено лице-жалбоподател. В този смисъл е практиката на ВАС по аналогични фактически установявани, вкл. и в Решение № 5403 от 13.05.2015 г. по адм.д. № 8627 от 2014 г. по описа на ВАС, I отд. По делото липсват доказателства, че действителният доставчик е друго лице, като този въпрос не е изследван изобщо от административния орган.

От доказателствата, събрани в хода на настоящото производство, не следва и извод, че жалбоподателя е знаел или е трябвало да знае, че която и да е от процесните доставки е свързана с измама от страна на доставчика, следователно не е налице и субективният елемент на данъчната измама. Не са представени доказателства за наличие на тези обективни данни, от които може да се заключи, че е налице данъчна измама или, че жалбоподателят

участва в симулативни сделки. Понятието, както и пределите на доказването му е посочено в Решение по дело С-18 от 13.02.2014 г. на СЕС. По ревизионната преписка не са установени данни за данъчна измама или злоупотреба с право, а не са установени и основания по т. 1 от диспозитива решение на СЕС по дело С-18/13, за да бъде отказано правото на приспадане на данъка на жалбоподателя. /в този см. Решение № 6047 от 26.05.2015 г. по адм.д. № 8024 от 2014 г. на ВАС I отд./.

Както Съдът на ЕС многократно изтъква в практиката си (решенията по делата „Б.“, „Ф.“, [фирма], [фирма] и цитираната в тях практика и др.), че режимът на правото на приспадане на данъчен кредит, предвиден в Директива 2006/112 не допуска данъчнозадължено лице, което не е знаело или не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че сделка по веригата от стоки преди и след осъществяването от данъчнозадълженото лице сделка е опорочена, поради измама с ДДС, да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане на данъчен кредит. / в този см. Решение № 6047 от 26.05.2015г. по адм.д.№ 8024 от 2014г. по описа на ВАС, I отд., Решение №252 от 10.01.2017г. по адм.д.№ 11876 от 2015г по описа на ВАС,VIII отд.,Решение № 518 от 16.01.2017г. по адм.д. № 8295 от 2015г. по описа на ВАС, I отд./.

Съдът намира, че след като няма спор, че спорните доставки на стоки са предмет на установени в хода на съдебното производство последващи доставки, не може да се твърди липса на доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. Затова получателят, в качеството му на данъчнозадължено лице, разполагащо с данъчни фактури, отразяващи действително получени стоки, по които дружеството е платило, има право на данъчен кредит в размер, съответстващ на платения ДДС по фактурите, респ. неправилно му са определени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС и лихви в резултат от това. В този смисъл, константна е практиката на СЕС, че правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица платци, дължимият или платеният ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело M. et D., С 80/11 и С 142/11). В тази връзка Съдът неведнъж е подчертавал, че предвиденото в чл. 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. По-конкретно това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. Решение от 21 март 2000 г. по дело G. и др., С 110/98—С 147/98, R., стр. I 1577, точка 43, Решение от 15 декември 2005 г. по дело С. P., С 63/04, R., стр. I 11087, точка 50, Решение от 6 юли 2006 г. по дело K. и R. R., С 439/04 и С 440/04, R., стр. I 6161, точка 47 и Решение по дело M. et D., посочено по-горе, точка 38).

Предвид изложеното, съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява, че доставките на стоки от доставчиците: [фирма] и [фирма], ЕИК:[ЕИК] за процесните данъчни периоди са реално осъществени,

реализирани и използвани за последващи доставки, свързани с икономическата дейност на ревизираното лице, за целите на неговите облагаеми сделки във връзка с осъществяваната от него по занятие независима икономическа дейност. Не се установи по безспорен и категоричен начин нереалност на доставките или „симулативност“ в правния смисъл на понятието на същите, данъчна измама, заобикаляне на закона и /или знание или задължение за знание на жалбоподателя за участие в данъчна измама.

Ето защо, РА, във връзка с установяванията по РД, в тази част, се явява изцяло необоснован и материално незаконосъобразен.

II. По отношение на допълнително начислен ДДС, за м.11/2018г., по твърдения за реализирани, но неотчетени В. от доставчиците: “С. А. S.”, VIN: RO8915840 и “А. R. T. S.”, VIN: RO14498119, в общ размер на 6 871.62 лв.

За да начисли допълнителен ДДС по В. от посочените по-горе доставчици на ревизираното лице, органите по приходите са приели, въз основа на извършена справка в системата V., че доставчиците С. А. S.”, VIN: RO8915840 и “А. R. T. S.”, VIN: RO14498119, които имат валидни регистрации в държавата-членка Румъния, за процесния период са посочили в справката V., доставка към ревизираното лице [фирма], ЕИК:[ЕИК], от страна на С. А. S.”, VIN: RO8915840, в размер на 8359.00 евро, съответно 16 348.78 лв., а от “А. R. T. S.”, VIN: RO14498119, в размер на 9208.00 евро, съответно 18 009.28 лв., с предмет на доставките: „соев шрот“.

Изводите на ревизиращите органи за „разминавания“ при декларирането и отчитането на В., при ревизираното лице, се основават изцяло на справка от системата V.. Не е направена проверка и не са изискани документи, по реда за обмен на информация на ДДС в ЕС от преките доставчици в държава-членка по В.. Не са изискани и представени, както в хода на ревизионното производство, така и в хода на съдебното такова, фактури и поръчки за спорните В., не се установява приемане на такива доставки. В хода на ревизията не е изследван въпросът, налице ли са транспортни документи, ЧМР-та, договори за доставка и фактури, свързани с тези спорни В..

Ревизиращите органи са приели, че „доставката е укрита“, по смисъла на нормата на чл. 73а от ЗЗД, без да е извършвана проверка относно наличието на другата кумулативна предпоставка за отказ на правото на данъчен кредит, а именно- да са налице счетоводни записвания, съпроводени съответно с минимум първични и вторични счетоводни документи, обективизиращи действителност на осъществения В..

Протоколът по чл.117, ал. 1, т.1 и ал. 2 от ЗДДС, представлява счетоводен документ, въз основа на който националното законодателство обосновава начисляването на данък по В. и неговото деклариране в дневник Покупки по

ЗДДС. Наличието и ли липсата на такъв, сам по себе си, не удостоверява действително осъществен В.. Валидна доставка по В. се удостоверява въз основа на първични и вторични счетоводни документи, въз основа на които получателят на стоката с място на доставката Република България, получава собствеността, въз основа на документ-фактура, документ удостоверяващ получаването-ЧМР, данни и документи, както и счетоводно отразяване на извършената доставка и съответното надлежно плащане по нея.

Както в хода на ревизионното производство, така и в хода на съдебното такова, ревизиращите органи, не са представили доказателства за действително осъществен В. по процесните спорни доставки. Изводите им, послужили за основание за непризнаване на правото на данъчен кредит, се основават само и единствено на „разминавания“ на данни от системата V.. Същата е система за удостоверяване валидността на регистрацията на стопанските субекти по ДДС в конкретната държава-членка, деклариране, с цел създаване на възможност за проследяване на движението на стоки и услуги в рамките на общия пазар на ЕС и общата система на ДДС. Рапортуването по системата има значение за удостоверяване, валидността на регистрацията на контрагентите в ЕС, по възможност проследяване на стоковите потоци по В. и ВОД, но данните декларирани в нея не са основание, нито въз основа на правото на ЕС, в областта на косвеното данъчно облагане, нито въз основа на националния закон- ЗДДС, да се приема, че е налице действителна доставка /В. или ВОД/, а още по-малко „укриване“ на В. и съответно облагане с ДДС, върху тези разлики.

Предпоставките на чл. 73а от ЗДДС са кумулативни и липсата им в тази съвкупност, какъвто е процесният случай, в достатъчна степен обосновава незаконосъобразността на РД, съответно на РА, в тази му част.

III. По отношение корекция на данъчния кредит за м. 09.2018г., в размер на 3624.07 лева, по протокол № 170/25.09.2018г., по В., с доставчик: „S. M. S.A.“, VIN: EL094035988:

Ревизиращите органи са приели, че е налице повторно отразяване в Дневника за покупки, въз основа на което е извършена корекция на ДДС за довносяне в размер на 3624.07 лв.

Както бе посочено по-горе, няма спор в теорията, че В., се удостоверяват и начисляват въз основа на протокол по чл. 117 от ЗДДС. Този протокол е счетоводен документ, който се основава на други първични и вторични счетоводни документи, в случая фактури, платежни документи ЧМР, транспортни документи за вътреобщностно придобиване. Както в ревизионното, така и в съдебното производство, от страна на ответната страна, която носи доказателствената тежест, по отношение на фактите, обосноваващи допълнително облагане с ДДС, не са представени доказателства, освен формалното два пъти отразяване на В. в дневника за покупки за съответния месец. Не са налице данни и източници от

счетоводството, които да обосновават извода, че се касае за една доставка, в случая В., а не за идентични различни доставки през текущия месец. В хода на настоящото производство не са ангажирани доказателства, а това е в тежест на данъчната администрация, установяващи по безспорен и категоричен начин наличието на едно В., удостоверено повторно.

Ето защо, изводите че е налице повторно отразяване в Дневника за покупки, респективно – основания за извършване на корекция на ДДС за довносяне в размер на 3624.07 лв., се явяват необосновани.

В заключение, съдът намира, че оспореният РА, с който на дружеството-жалбоподател е начислен ДДС за довносяне за периода 01.06.2018-31.12.2018г., в общ размер на 785 648.92 лева и лихви за забава в общ размер на 105 089.75 лева, е изцяло материално незаконосъобразен и необоснован, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода от правния спор, жалбоподателят има право на сторените съдебно-деловодни разности. Такива по делото не са претендирани, поради което не следва да бъдат присъждани.

Предвид извода за незаконосъобразност на оспорения РА, претенцията на ответника за възлагане в тежест на жалбоподателя на юрисконсултско възнаграждение, се явява неоснователна.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от Управителя В. Р., *Ревизионен акт /РА/ №Р-22221119002217-091-001/19.02.2020г.*, издаден от Руска Р. Б. на длъжност „началник сектор“-орган възложил ревизията и Е. М. И.-Г.- на длъжност „главен инспектор по приходите“-ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция ОДОП - [населено място] при ЦУ на НАП, с който на [фирма] е начислен ДДС за довносяне за периода 01.06.2018-31.12.2018г., в общ размер на 785 648.92 лева и лихви за забава в общ размер на 105 089.75 лева, като незаконосъобразен.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните.

СЪДИЯ:

